

ilusal suwepäewal tuleb ta joostes mõisast, läe peal simp. Suuremad lapsed mängiwad maja ees; lõige wäiksem magab toas, ja Priido tuleb teiselt poolt nurme pealt.

„Tere õhtust, Priido, kas nüüd juba õhtule tuled?“

„Õm, oleme warem walmis saanud ja lubjas lastis mind lahti; ta arwas, et mul ehk todus weel midagi on teha.“

„See on hea, tule ommetegi siia, mul on suur rõõm, sest proua on mulle suure paki wanu laste riideid kinninud ja neist saab ehk talwets, kui mina nad hästi ära parandan. Ma olen wäga rõõmus, Priido — on ilka weel häid inimesi ilmas!“ Naene hakkab riideid pakist wälja wõtma, aga tema kisendab wastu: „Jäta need hilibud, ma ei saa aru, kuidas sina neist weel wõid rõõmutada — see sanditraam! — Oh taewas, kui sügawaste meie oleme langenud! Ja lõige selle juures on süüdlane wana naaber — see nurjatu inimene — oh, wõiksin ma aga —“ Õnad jäiwad tal suhu kinni, ta astus tuppa ja lõi prantsates usse enese tagant kinni. Justina pühkis pisarad filmist. Tema läks mehe järele tuppa ja wõttis lõige wäiksema lapse tätkist ja hüpatas teda isa ees, kes pahaselt aknast wälja wahtis ja lapse peale ei waadanudgi. Waitselt tõttas ema lapsega läwe peale; istus maha ja wõttis käsitöö ette. Priido läks wälja kitse sõõtma. Justine oleks heameelega palunud: „Tule ja istu natukeses maha meie kõrwa,“ aga ta ei julgenud; niisugusel korral ei aidanud tema palwed ühtegi. Kurwalt istus ta ja õmbles edasi; ta süda oli täis muret. Et Priido jo lord ei harju kannatama! Et see olnud Priidol raskem lenda kui naesel, kes teenistuses oli üles lastanud, aga mis see lõik aitab, kui inimene saatuse wastu üles astub ja hakkab mäsama!

See oli lõige pahem, et ta omast wihasi naabri wastu, kes teda õnnetuks teinud, jagu ei saanud. Naene oli mõtetesse wajunud ja õmbles edasi. Ebmatades largas ta püsti, kui ta oma selja taga sedagi läbi nina kuulis rääkivat: „Tere õhtust, Eppleri emand! Kas siis nii usinaste? Täna on tõeste ilus õhtu. Ega Teie ommeti wana Abraami ei ole ära unustanud?“

„Ah, Abraam! Olge terve tulemast.“ — Justina largas rõõmugu üles. Oma wana tutwat kaupmeest ei olnud ta sest ajast enam näinud, kui nad omast lodukulaist lahkusiwad. Oli ta jo ommeti tema käest niiti, nõelu,

paelu ja muid wäikest asju ostnud. „Tere tulemast, Abraam!“ hüüab ta weel lord ja raputab lüürata wana-mehe lät. „Istuge ometi, et mina Teid wõin waadata. Raua aega ei ole Teie ennast melle näidanudgi.“

„Teil on õigus, Eppleri emand, aga nii sügawale maale olen ma harwaste saanud, wäga harwaste, aga et tänapäew linnas kauplemine halwaste lähel, kauplejaid on palju, siis tuln ta siia poole waatama. Inimesed on

Õdaminister kindral A. M. Kuropatkin.

sin head ja ostawad õige rohkest wana Abraami käest: Roh, kuidas siis Teie lästi läib, Eppleri emand? Oh Jumal, kuidas rõõmustatsin mina, kui ta Teie omale midagi minu kraamist ostaksite. Ma annan Teile odawaste, wana sõpruse pärast. Jumal hoidku mind, Teie käest ette küsimast. Tean jo wäga hästi kui halwaste Teie lästi läib. Igalpool on halwad, waesed ajad, iseäranis halwad maa-meektel. Aga ega nemadgi ilma ostmata läbi ei saa? Et